

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra KATASTROPHE.

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 174. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633871137200/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Vor Aand var døsigt, som vort Legem træt.
To Timer blunded vi. Nu aatte Mile
Tilbage stod, og det var Fire Slet.
Og naar den grumme Viser stod paa Ni
Var alt vort Haab og al vor Trøst forbi.

Da straalte Foibos over Mark og Eng,
Og Haabet straaled i mit Hjerter ned.
Jeg hørte tydeligt hans Harpestrænge,
Det forekom mig som han sang: Hvo veed
Om just I skilles ad saa meget længe?
Hvad mægter Tid og Rum paa Kierlighed?
Den samme Vind, som tvang dig nys til Klage,
Har maaskee venlig holdt din Ven tilbage.

Da hæved atter sig med Kraft mit Bryst.
Selv Tvivl ey turde meer sig did indsmugle.
Forstummet var Mismodighedens Røst,
Der skreg i Mørket fælt, som Nattens Ugle.
Kun Haabet i mit Hjerter sang med Lyst,
Som høit i Morgenrøden Skovens Fugle.
Varm tørred Solen Taaren paa min Kind,
Og Vognen rulled rask i Ringsted ind.

Og medens for de lette Hiul blev spændt
Udhvilet Muskelkraft og frodig Vælde,
Jeg vandred, hvor mit Blik sig havde vendt,
Til Oldtids-Kirken, hellig i sin Ælde.
Thi Fromhed havde Solens Flamme tændt,
Og inderligt jeg maatte Taarer fælde,
Da i det gamle Chor jeg traadde ind,
I klaren Søndags røde Morgenskin.